

ENTRE EL “TOT ANIRÀ BÉ” I EL “RES NO SERÀ IGUAL”

a <https://diarieducacio.cat/entre-el-tot-anira-be-i-el-res-no-sera-igual/>

Elisabet Abeyà

Aquests dies rebem quantitat de missatges que oscil·len entre el “tot anirà bé” i el “res no serà igual” i anem vivint amb incertesa entre els uns i els altres.

Els primers dies del confinament m'agradaven molt els missatges del “tot anirà bé”. Cançons optimistes amb dibuixos alegres, arcs de sant Martí, desitjos de tornar-nos a abraçar i el convenciment que tot això només haurà estat un parèntesi en les nostres vides. Així com passen els dies, m'he adonat que “tot anirà bé” no ho podem dir a tothom. No ho podem dir als qui ara ja no els ha anat bé: als qui ja tenen morts a la família i entre els amics, als

qui han perdut la feina, als qui no saben si podran tornar a obrir la seva botiga de barri... A tots aquests, dir-los “tot anirà bé” és com a mínim una declaració mancada d'empatia.

Després han anat arribant els missatges de “res no serà igual” i ens fan adonar que ens trobam davant un gir decisiu de la història, d'un moment apassionant a partir del qual ja sempre parlarem de “abans de” i “després de”. Entre aquestes opinions del “res no serà igual”, hi ha les que donen per fet un canvi en positiu: tendirem a un món més ecològic, més solidari, valorarem més les petites coses i sobretot les coses necessàries i prescindirem de la resta, comprarem al comerç local, tindrèm cura dels avis, valorarem més el sistema sanitari públic, aprofitarem l'oportunitat no per restablir l'ordre precedent sinó per crear-ne un de nou... També hi ha les opinions que preveuen un canvi en negatiu o alerten de les conseqüències nefastes que poden te-

nir lloc : pèrdua de llibertats, més control dels estats sobre els individus, percebre els altres com una amenaça, empobriment generalitzat, més precarietat... Des d'una illa amb l'economia basada en el turisme de masses, els canvis en negatiu es veuen molt possibles, tan avesats com estam a veure els interessos dels poderosos per damunt de les necessitats ecològiques de preservació el nostre medi i de les necessitats de les persones.

Tendrem a un món més ecològic, més solidari, valorarem més les petites coses

Enmig d'aquests temors i d'aquestes incerteses viu tot el món educatiu: els alumnes, les famílies, els mestres, l'administració educativa... Al meu petit barri de poble hi viuen quatre ensenyants en actiu: una professora universitària, una professora de secundària, una mestra de primària i una educadora d'escola bressol. Parlam un poc pel whatsapp i un poc a crits des dels terrats i balcons. Cadascuna ho està vivint de manera diferent, totes preocupades pels seus alumnes i conscients de les diferències que es viuen a les llars. La professora universitària es passa el dia aferrada a l'ordinador: fa classes virtuals, prepara tasques, respon preguntes i consultes dels alumnes ... i em diu que enyora les classes presencials. Fa tanta de feina que no té ni temps de respondre els missatges dels amics. La professora

d'institut fa cada dia una tutoria amb el seu grup d'adolescents d'ESO, els motiva per fer una vida activa (els ha dit que no vol veure cap pijama!) i els proposa activitats sense pressions d'avaluació tot intentant que trobin el gust de llegir i d'aprendre. Es coordina amb els seus companys i pensen què faran tots plegats quan es puguin tornar a veure. La mestra de primària fa el que pot. Intenta mantenir el contacte amb tots els nins i nines del seu grup, que tenen escassos vuit anys, i amb les seves famílies, però sap molt bé com en aquesta edat els infants aprenen en estret contacte els uns amb els altres i com és d'important un gest o una mirada en el moment oportú. "No m'agrada ser la mestra virtual dels meus nins", m'ha dit. I és que ella no vol ser una mestra a distància. Vol veure com creixen i aprenen amb les interaccions entre ells. La mestra d'escola bressol només pot enviar als infants algun vídeo on els explica un conte o els canta una cançó i els pares els ho mostren quan ho troben oportú. Enyora els infants i es demana per les circumstàn-

cies de les seves famílies. A nivell laboral és la que ho té més difícil ja que l'escoleta on treballa és privada, han fet un ERTO i no és segur que el centre torni a obrir perquè moltes famílies hauran perdut la feina i no podran pagar les quotes.

Els professionals de l'educació, després de l'ensurt inicial, s'esforcen

Quatre mestres diferents, quatre nivells educatius, múltiples situacions familiars. Com serà l'ensenyament després d'això? N'hi ha que diuen que tot tornarà a ser com abans, n'hi ha que diuen que guanyarà pes l'ensenyament a distància. Enmig d'aquesta situació que ha capgirat el nostre món quotidià d'un dia per un altre, els professionals de l'educació, després de l'ensurt inicial, s'esforcen. Aprofiten l'aturada per aprendre, per plantejar-se sols i en equip, com reprendran el treball als centres, quins valors sobreviuran a la sotragada i quins valors voldran promoure. S'esforcen per utilitzar les tecnologies tot i veure'n les mancances, procurant que tothom sigui tengut en compte. No es tracta de competir a veure qui elabora el recurs més espectacular, ni qui fa el millor vídeo sinó d'acompanyar infants, joves i famílies fent-los sentir que els seus mestres pensen en ells i que hi són per ajudar-los. Han entès que no es tracta de salvar el currículum sinó que es tracta de salvar les persones.

Elisabet Abeyà (Publicat a El Diari de l'Educació, 12 d'abril 2020) ■

